

EL CONTROL D'ESFÍNTER SEGUINT UNA LÍNIA NATURAL.

Serà entre els dos i tres anys de vida aproximadament quan la majoria dels infants assoliran el control dels esfínters satisfactòriament sense cap necessitat que hi hagi un entrenament previ ni d'educació especial per part dels adults.

El control dels esfínters no tan sols és l'aprenentatge d'un hàbit o l'apropiació d'un nou coneixement, sinó el resultat d'un pas important en el desenvolupament físic, mental i social de l'infant; en el qual pren la decisió de no deixar lliure curs a la satisfacció de les seves necessitats, sinó que s'encarrega de la incomoditat de la tensió per tal d'assimilar la llei dels adults.

A la base d'aquesta decisió hi ha el fet que l'infant vol ser com els adults, vol assemblar-s'hi i s'identifica amb les seves normes de conducta.

Hem de tenir present que el control de les funcions fisiològiques és una experiència completament diferent de les que l'infant ha tingut anteriorment (locomoció, de repòs, de nodriment, ...) les quals es desenvolupen sense que els adults formulin demandes especials. En el control de les funcions corporals, en canvi, demanem a l'infant de col·laborar en una cosa que a ell o ella no li sembla útil, i hi col·labora només per fer contenta la persona adulta amb qui té una relació d'afecte i confiança.

Per part dels adults hem de tenir confiança en la capacitat de desenvolupament de cada nen i nena, basant-nos sobretot en el respecte vers la seva pròpia iniciativa i del ritme individual del seu desenvolupament sostingut per una seguretat afectiva basada en unes relacions estables, afectives, continues i càlides.

Una atmosfera educativa adequada permet que l'infant desenvolupi per ell mateix els sentiments d'eficàcia i d'autoestima que l'animen no només per a l'exploració de les seves pròpies capacitats i del seu entorn, sinó que el fan capaç també de poder, mitjançant la imitació, l'assimilació i la identificació, apropiar-se de les regles de comportament de la societat, el seu sistema de valors, les seves normes, com també del seu sistema de límits i prohibicions.

Així doncs, l'infant amb bona relació amb ell mateix i amb el món dels adults mira d'actuar com els adults i se n'alegra.

No necessita que l'entretenim per controlar les funcions corporals, sinó que l'acompanyem en el camí quan se sentí preparat per decidir-se a renunciar a la comoditat que donen els bolquers i a la satisfacció immediata de les seves necessitats.

Necessita que l'acompanyem amb una empatia comprensiva en els seus esforços, deixant-li la iniciativa d'assumir la responsabilitat.

Perquè la tasca d'educar als nostres fills i filles resulti òptima, la comunicació entre família i escola és indispensable, ja que tenim uns objectius comuns que són ajudar als nostres infants a progressar i confiar en les seves pròpies capacitats i competències per així afavorir el seu desenvolupament.

Així doncs, el fet de treure els bolquers és un pas prou important en el desenvolupament dels infants que es mereix la nostra mirada atenta i que el tractem amb sensibilitat, sense que sigui un fet rutinari; ja que aquest aspecte del desenvolupament de les persones és extremadament sensible a qualsevol tipus de tensió i ansietat. Un disgust o una malaltia pot provocar algun tipus d'escapament o regressió temporal,... hem de tractar-ho sempre amb la màxima naturalitat i considerar l'incident com un fet sense importància; els retrets no fan altra cosa que augmentar la seva ansietat i angoixa; com a conseqüència retardar el moment en què s'aconseguirà el control.

El més important en la nostra tasca de pares, mares i educadors és respectar el ritme propi de cada nen i nena i donar temps perquè puguin respondre a les nostres demandes. Educar amb respecte exigeix saber escoltar als nostres infants amb tots els nostres sentits.